

1

PERSEPHONE

‘Ik haat feestjes.’

‘Laat je moeder dat maar niet horen.’

Ik kijk over mijn schouder naar Psyche. ‘Jij haat ze ook.’ Ik hou allang niet meer bij naar hoeveel evenementen mijn moeder ons in de loop der jaren heeft meegesleept. Ze heeft altijd de volgende prijs in het vizier, het nieuwste schaakstuk dat ze kan verplaatsen in het spel waarvan zij alleen de regels kent. Het zou allemaal minder erg zijn als ik niet meestal het gevoel had een van haar pionnen te zijn.

Psyche komt naast me staan en stoot me aan met haar schouder.

‘Ik wist dat je hier zou zijn.’

‘Dit is de enige ruimte in dit huis die ik kan verdragen.’ Al is de beeldenkamer de belichaming van arrogantie. Het is een vrij kale ruimte (als je glanzende marmeren vloeren en smaakvol grijze muren kaal kunt noemen) waarin dertien levensgrote beelden in een grote kring staan. Eén voor elk lid van de Dertien, de groep die over Olympus heerst. Terwijl ik mijn blik langs de beelden laat dwalen, noem ik ze stil bij hun naam: Zeus, Poseidon, Hera, Demeter, Athene, Ares, Dionysos, Hermes, Artemis, Apollo, Hephaistos, Aphrodite... tot ik voor het laatste beeld blijf staan. Het is gehuld in een lange zwarte doek, die ook een deel van de vloer onderaan de voet bedekt. Maar zelfs nu zijn de brede schouders en de puntige kroon op zijn hoofd niet te missen. Mijn handen jeuken. Ik wil het doek pakken en wegrukken zodat ik eindelijk eens zijn gezicht kan zien.

Hades.

Nog een paar maandjes en dan zal ik van deze stad bevrijd zijn, zal ik zijn ontsnapt en nooit terugkeren. Ik zal niet nog een kans krijgen om het gezicht te zien van de boeman van Olympus. 'Is het niet vreemd dat ze hem nooit vervangen hebben?'

Psyche zucht. 'Hoe vaak hebben we dit gesprek al gehad?'

'Kom op. Je weet best dat het vreemd is. Ze zijn de Dertien, maar eigenlijk zijn ze maar met z'n twaalven. Er is geen Hades. Er is er al heel lang geen meer geweest.' Hades, de heerser over de benedenstad. Althans, dat was hij ooit. Het is een erftitel en de hele familie is inmiddels allang uitgestorven. Technisch gezien valt de benedenstad nu onder de heerschappij van Zeus, net als de rest. Maar voor zover ik weet heeft hij nooit een voet aan de overkant van de rivier gezet. De rivier de Styx oversteken is even moeilijk als Olympus verlaten, en wel om de volgende reden: afgaand op de verhalen krijg je bij elke stap door de barrière het gevoel dat je hoofd gaat ontploffen. Niemand zoekt vrijwillig zo'n gevoel op. Zelfs Zeus niet.

Bovendien heb ik een sterk vermoeden dat de mensen in de benedenstad echt niet voor hem zullen kruipen zoals iedereen in de bovenstad doet. Die gaan echt niet door het stof als dat niets oplevert. Dus is het vrij logisch dat Zeus net als de rest van ons geen voet over de Styx zal zetten. 'Hades is de enige die nooit in de bovenstad is geweest. Daarom denk ik dat hij anders was dan de rest van het zootje.'

'Dat was hij niet,' zegt Psyche koel. 'Het is makkelijk dat te zeggen nu hij dood is en de titel niet meer bestaat. Maar niemand van de Dertien is anders, zelfs onze moeder niet.'

Ze heeft gelijk, dat weet ik best. Maar ik kan de gedachte niet uit m'n hoofd zetten. Ik wil het doek pakken, maar hou me in voor mijn vingers het gezicht van het beeld raken. Het is alleen mijn morbide nieuwsgierigheid die me naar deze levenloze herinnering aan het verleden trekt. Het is de problemen die ik me op de hals haal als ik me laat verleiden om de donkere sluier weg te trekken niet waard. Ik laat mijn hand weer zakken. 'Wat voert moeder vanavond in haar schild?'

‘Geen idee.’ Psyche zucht. ‘Ik wou dat Callisto hier was. Zij kan moeder tenminste tot rust manen.’

Mijn drie zussen en ik hebben ons allemaal op onze eigen manier aangepast toen onze moeder Demeter werd en we werden gekatapulteerd in de schitterende wereld die alleen voor de Dertien is weggelegd. Het is er zo bruisend en extravagant dat je bijna het vergif in de kern niet ziet. Maar wie zich er niet aanpast, gaat ten onder.

Ik dwing mezelf om de rol van de vrolijke sprankelende dochter te spelen die altijd gehoorzaam is, zodat Psyche haar koele zelf kan blijven, en onder de radar kan leven. Eurydice grijpt elk beetje leven en spanning dat ze kan krijgen bijna wanhopig aan. Callisto? Callisto strijdt tegen moeder met een verbetenheid die in de arena thuishoort. Ze zal liever breken dan buigen en daarom verplicht moeder haar niet om naar dit soort feestjes te komen. ‘Beter van niet. Als Zeus met Callisto gaat flirten, zou ze wel eens kunnen proberen hem te kelen. En dan hebben we pas echt een probleem...’

De enige persoon in Olympus die (naar verluidt) ongestraft kan weggelopen met moord is Zeus zelf. De rest van ons wordt geacht zich aan de regels te houden.

Psyche huivert. ‘Heeft hij iets bij jou geprobeerd?’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd terwijl mijn blik aan het beeld van Hades gekleefd blijft. Nee, Zeus heeft me niet aangeraakt, maar de laatste paar feestjes waar ik bij was voelde ik hoe zijn blikken me door de zaal volgden. Dat is ook de reden dat ik heb geprobeerd onder vanavond uit te komen, maar moeder sleepte me gewoon mee. Het is nooit goed als je de aandacht van Zeus trekt. Het loopt altijd op hetzelfde uit: de vrouw gebroken en Zeus onaangetaast. Een paar jaar eerder was er een keer een officiële aanklacht tegen hem ingediend, maar dat liep uit op zo’n circus dat de vrouw verdween voor de zaak ooit voorkwam. Als ik heel optimistisch ben hoop ik dat ze Olympus heeft weten te ontsnappen; maar als ik realistisch ben denk ik dat ook zij niet aan de wraak van Zeus is ontkomen.

Nee, het is beter om hem koste wat het kost te ontlopen.

En dat zou een stuk eenvoudiger zijn als mijn moeder niet een van de Dertien was.

Het geluid van hakken op de marmeren vloer schudt me wakker. Ik herken ze uit duizenden. Moeder loopt niet, maar beent alsof ze het slagveld op marcheert. Even overweeg ik me achter het gesluisde beeld van Hades te verbergen, maar ik verwerp dat idee nog voor moeder in de deuropening van de beeldengalerij verschijnt. Verstoppert betekent alleen maar uitstel van wat onvermijdelijk is.

‘Daar ben je.’ Vanavond draagt ze een donkergroen gewaad dat om haar lichaam golft en precies aansluit bij de rol van Moeder Aarde die ze zich heeft aangemeten en in haar ogen onderstreept dat zij de vrouw is die voorkomt dat de stad hongerlijdt. Ze wil dat de mensen worden verblind door haar vriendelijke glimlach en alleen haar helpende hand zien, zodat ze niet merken dat ze iedereen die haar dwarszit maar al te graag uit de weg ruimt.

Ze blijft even staan voor het beeld van haar naamgenoot Demeter. Het heeft voluptueuze vormen, gehuld in een dunne wijde jurk die versmelt met de bloemen die rond haar voeten groeien en een geheel vormen met de bloemenkrans op haar hoofd. De godin glimlacht sereen alsof ze alle geheimen van het universum kent. Ik heb mijn moeder weleens betrappt op een poging net zo te glimlachen.

De lippen van moeder plooiën zich tot een glimlach die haar ogen niet bereikt. ‘Jullie horen onder de gasten te zijn.’

‘Ik heb hoofdpijn.’ Met die smoes heb ik ook al geprobeerd onder vanavond uit te komen. ‘Psyche kwam even kijken hoe het gaat.’

‘Hm-hm.’ Moeder schudt haar hoofd. ‘Jullie twee worden al even hopeloos als jullie zussen.’

Als ik had geweten dat ik de bemoeizucht van moeder het beste kon ontlopen door hopeloos te zijn, had ik die optie gekozen in plaats van de rol die ik nu speelde. Maar daarvoor is het nu te laat. Bij het idee dat ik terug moet gaan naar het feest, dreigt mijn voorgewende hoofdpijn realiteit te worden. ‘Ik ga vroeg weg. Ik denk dat ik een migraineaanval krijg.’

‘Dat denk ik niet.’ Ze doet alsof ze grapt, maar haar toon is ijskoud. ‘Zeus wil met je praten. En je hebt geen enkele reden om hem te laten wachten.’

Ik kan wel tien redenen bedenken, maar weet dat mijn moeder er volkomen doof voor zal zijn. Toch doe ik een poging. ‘Je weet toch dat ze zeggen dat hij zijn drie vrouwen allemaal vermoord heeft?’

‘Minder rompslomp dan een scheiding.’

Ik knipper met m’n ogen. Maakt ze nu een grap of niet? ‘Moeder...’

‘O relax. Je bent zo gespannen. Vertrouw me, meisje. Ik heb gelijk.’ Mijn moeder is waarschijnlijk de slimste persoon die ik ken, maar haar doelen zijn niet de mijne. Helaas is er geen eenvoudige manier om hier onderuit te komen. Ik loop dus maar gehoorzaam samen met Psyche achter moeder aan de zaal uit. Even denk ik dat ik de blik van het Hadesbeeld in mijn rug voel branden, maar ik weet dat ik het me verbeeld. Hades is een geest uit het verleden. En zelfs als hij dat niet was, heeft mijn zus vast gelijk: hij zou even slecht zijn als de rest van hen.

We gaan de zaal uit en lopen door de lange gang terug naar het feest. Alles in de Dodona-toren is even luxe. De gang is met gemak twee keer breder dan nodig en elke deur waar we langs lopen een halve meter hoger dan normaal. Aan weerszijden van de deuren zijn plafondhoge donkerrode gordijnen gedrapeerd die even overbodig als extravagant zijn. Het lijkt wel of we door een paleis lopen in plaats van door een wolkenkrabber die uittorent boven de bovenstad. Alsof iemand ooit zou vergeten dat Zeus zichzelf als een moderne koning ziet. Het verbaast me oprecht dat hij niet met dezelfde kroon rondloopt als zijn standbeeld draagt.

De eetzaal is net zo overvloedig. Het is een enorme, hoge ruimte met aan één kant glazen vouwdeuren die uitkomen op het terras vanwaar je uitzicht hebt op de stad. We bevinden ons op de bovenste verdieping van de toren en het uitzicht is werkelijk adembenemend. Vanaf deze hoogte kun je een groot deel van de bovenstad zien en de kronkelende inktzwarte baan die de Styx door het land

trekt. En aan de andere kant? De benedenstad. Vanaf hier lijkt die niet erg te verschillen van de bovenstad, maar voor de meesten van ons, die er toch niet heen kunnen, had de benedenstad net zo goed op de maan kunnen liggen.

Vanavond zijn de balkondeuren gesloten zodat niemand last heeft van de ijzige wind. In plaats van ons een blik te gunnen op de stad spiegelen de ruiten nu een verwrongen beeld van de eetzaal. Iedereen heeft zich opgedoofd. Het is een mengeling van haute couture en smokings, oogverblindend dure sieraden en andere bling. De gasten die rondlopen vormen een misselijkmakende caleidoscoop, begroeten hun vrienden en netwerk, terwijl er suikerzoet gif over hun roodgeverfde lippen komt. Het doet me denken aan een lachspiegel. Hoe mooi het spiegelbeeld ook is, niets is wat het lijkt.

Aan de drie raamloze wanden hangen reusachtige portretten van de twaalf actieve leden van de Dertien. Het zijn olieverfschilderijen, een traditie die net zo lang bestaat als Olympus zelf. Alsof de Dertien zich echt de gelijken van de goden achten. De schilder heeft zich in elk geval een paar vrijheden gepermitteerd. Vooral de jongere versie van Ares lijkt totaal niet op de man zelf. Natuurlijk verandert uiterlijk naarmate iemand ouder wordt, maar zijn kaak is nooit zo vierkant geweest en zijn schouders nooit zo breed. De schilder heeft hem ook afgebeeld met een enorm slagzwaard in de hand, terwijl ik zeker weet dat deze Ares zijn plek heeft binnengehaald in de arena, niet in een oorlog. Iets wat natuurlijk nooit een vorstelijk portret had opgeleverd.

Het moet in je karakter zitten om te kunnen roddelen en konkelen terwijl je evenbeeld op je neerkijkt, maar de Dertien beschikken stuk voor stuk over zo'n karakter.

Moeder baant zich een weg door de menigte, volmaakt op haar gemak tussen alle andere haaien. Met haar bijna tien jaar als Demeter is ze een van de nieuwste leden van de Dertien. Maar ze beweegt in deze kringen alsof het haar geboorterecht is, terwijl ze ervoor gekozen moest worden, zoals alle Demeters voor haar.

De menigte laat haar passeren en ik voel de blikken die op ons

gericht zijn als we haar de bontgekleurde massa in volgen. Deze mensen lijken misschien op pauwen, zoals ze lopen te pronken op dit soort feestjes, maar hun ogen zijn koud en meedogenloos. Ik heb geen vrienden in deze ruimte. Hier zijn alleen mensen die me willen gebruiken als een opstapje naar meer macht: daar ben ik al vroeg achter gekomen.

Twee mensen doen een stap opzij om mijn moeder door te laten. Ik vang een glimp op van de hoek van de kamer die ik koste wat het kost probeer te vermijden als ik hier ben. In die hoek staat, serieus, een troon. Een opzichtig ding, gemaakt van goud, zilver en koper. De brede poten lopen over in gebogen armléuningen en de rugléuning van de troon waaiert uit als een donderwolk. Het ding oogt even gevaarlijk en dreigend als zijn eigenaar...

Zeus.

Ook al wordt Olympus geregeerd door de Dertien, de Dertien worden geleid door Zeus. Het is een erfelijke positie, die wordt doorgegeven van vader op zoon, in een geslacht dat teruggaat op de grondlegger van de stad. Onze huidige Zeus zit al tientallen jaren op zijn troon, al sinds hij die besteeg op zijn dertigste.

Inmiddels is hij in de zestig. Hij zal vast aantrekkelijk zijn als je houdt van grote witte kerels met een hoge borst, een bulderende lach en een grijs verkleurde baard. Ik krijg de rillingen van hem. Elke keer dat hij naar me kijkt met die bleekblauwe ogen, voel ik me als een dier op de veemarkt. Of nog minder dan een dier. Een mooie vaas misschien, of een beeldje. Iets wat je kunt bezitten. En als die mooie vaas breekt, koop je gewoon een nieuwe. Makkelijk zat. Tenminste, als je Zeus bent.

Moeder houdt in. Ze laat Psyche een paar stappen naar achteren doen en pakt me bij de hand. Ze knijpt er hard in, om me duidelijk te maken dat ze geen ongehoorzaamheid duldt. Intussen straalt ze naar Zeus. 'Kijk eens wie ik gevonden heb!'

Zeus steekt zijn hand uit. Ik kan niets anders doen dan mijn hand erin leggen zodat hij mijn knokkels kan kussen. Zijn lippen strijken heel even langs mijn huid. Meteen staan mijn nekharen rechtovereind. Ik moet mezelf dwingen niet meteen mijn hand af

te vegen aan mijn jurk als hij me eindelijk loslaat. Al mijn instincten schreeuwen dat ik in gevaar ben.

Ik moet mijn voeten stevig op de grond houden om te voorkomen dat ik me omdraai en wegren. Ik zou niet ver komen. Niet nu mijn moeder mijn vluchtweg blokkeert. En niet nu de opgeprikte menigte naar het tafereeltje staat te kijken als een groep gieren die bloed ruikt. Dit gespuis houdt van drama en als ik nu een scène schop met Demeter en Zeus zal dat gevolgen hebben waarop ik niet zit te wachten. In het gunstigste geval zal mijn moeder kwaad zijn. In het ergste geval komt mijn naam op de voorpagina van de roddelbladen en zit ik nog dieper in de problemen. Ik kan dit maar beter ondergaan tot ik kans zie om te ontsnappen. Zeus glimlacht net even te warm naar me. 'Persephone. Je ziet er fantastisch uit vanavond.'

Mijn hart fladdert als een vogeltje dat uit zijn kooi wil ontsnappen. 'Dank u,' mompelt ik. Ik moet kalmeren, mijn emoties uitschakelen. Zeus staat erom bekend te genieten van de ellende van iedereen die zwakker is dan hij. Ik gun hem de voldoening niet mijn angst te zien. Dat is de enige macht die ik over deze situatie heb en ik weiger die op te geven.

Hij komt naar me toe, dringt mijn persoonlijke ruimte in en laat zijn stem zakken: 'Het is goed dat ik eindelijk de kans krijg met je te spreken. Ik probeer je al maanden te benaderen.' Hij glimlacht, maar niet met zijn ogen. 'Ik krijg de indruk dat je me ontloopt.'

'Natuurlijk niet.' Ik kan niet achteruit stappen zonder tegen mijn moeder op te botsen... ook al overweeg ik die optie een paar seconden echt. Moeder vergeeft het me nooit als ik een scène schop voor de neus van de almachtige Zeus. *Vergeet het. Je kunt dit.* Het lukt me een stralende glimlach tevoorschijn te toveren terwijl ik de mantra begin te herhalen die me door het afgelopen jaar geholpen heeft.

Drie maanden. Nog maar negentig dagen tussen nu en mijn vrijheid. Negentig dagen tot ik bij mijn trustfonds kan waarmee ik Olympus kan ontvluchten. Ik sla me hier doorheen. Ik sla me hier doorheen.

Zeus kijkt me stralend aan, lijkt bijna oprecht. ‘Ik weet dat dit niet de gebruikelijke manier is, maar het is tijd om het bekend te maken.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Bekend te maken?’

‘Ja, Persephone.’ Mijn moeder komt naast me staan en boort haar ogen in de mijne. ‘Bekendmaken.’ Ze probeert me iets duidelijk te maken, maar ik heb geen flauw idee waarover ze het hebben.

Zeus pakt mijn hand weer en mijn moeder duwt me praktisch achter hem aan wanneer hij naar de voorzijde van de zaal loopt. Ik werp een vragende blik op mijn zuster, maar Psyche kijkt even verwilderd als ik me nu voel.

Wat gebeurt er?

De mensen zwijgen als we langslopen. Hun blikken prikken als duizend naalden in mijn nek. Ik heb geen vrienden in deze zaal. Moeder zal zeggen dat het mijn eigen schuld is omdat ik niet genetwerkt heb, zoals ze me keer op keer heeft aangeraden. Ik heb dat geprobeerd. Echt. Het kostte me een hele maand om door te krijgen dat de wreedste beledigingen gepaard gaan met de zoetste glimlachjes en de stroperigste woorden. Nadat mijn eerste lunchafspraak niets anders had opgeleverd dan een uit context getrokken citaat in de roddelbladen, had ik het opgegeven. Ik kan het spel nooit zo goed spelen als de slangen in deze kuil. Ik haat de valse aardigheid, bedekte toespelingen en de in woorden en glimlachjes verstopte dolken. Ik wil een normaal leven, maar dat is onmogelijk als je moeder een van de Dertien is.

Althans, het is onmogelijk in Olympus.

Zeus is aan de andere kant van de zaal aangekomen en grijpt een glas champagne. Het ziet er absurd uit in zijn grote hand, alsof hij het met een snelle beweging kan versplinteren. Hij heft het glas en alle stemmen in de ruimte verstommen. Zeus grijnst naar de menigte. Je begrijpt meteen waarom de mensen hem aanbidden, ondanks alle geruchten over hem die de ronde doen. Het charisma komt praktisch uit zijn poriën. ‘Vrienden, ik ben niet helemaal eerlijk tegen jullie geweest.’

‘Vertel mij wat,’ zegt iemand achter in de zaal, wat enige hilari-

teit oproept. Zeus lacht mee. ‘Hoewel we officieel hier zijn om te stemmen over de nieuwe handelsverdragen met de Sabijnse vallei, wil ik ook een aankondiging doen. Ik had allang een nieuwe Hera moeten vinden, zodat we weer compleet zijn. Maar nu heb ik gekozen.’ Hij kijkt me aan en dat is de enige waarschuwing die ik krijg voor hij de woorden uitspreekt die al mijn dromen over vrijheid zo compleet afbranden dat ik alleen maar kan toekijken hoe ze in as veranderen. ‘Persephone Dimitriou, wil je met me trouwen?’

Ik krijg geen adem meer. Zijn aanwezigheid heeft alle zuurstof in de zaal opgezogen en de lichten zijn te fel. Ik wankel op mijn voeten en weet me alleen door pure wilskracht overeind te houden. Zullen de anderen me bespringen als een roedel wolven als ik nu in elkaar stort? Ik weet het niet en omdat ik het niet weet, moet ik me staande zien te houden. Ik doe mijn mond open, maar ik krijg geen woord uit mijn keel.

Mijn moeder geeft me van achteren een por, een en al glimlach en blijdschap. ‘Natuurlijk wil ze dat! Het is een eer.’ Haar elleboog boort zich in mijn zij. ‘Ja toch?’

Niets zeggen is geen optie. Dit is Zeus, koning in alles behalve in naam. Hij krijgt wat hij wil, wanneer hij het wil, en als ik hem nu publiekelijk verneder ten overstaan van de machtigste mensen in Olympus, zal hij mijn hele familie daarvoor laten boeten. Ik slik. ‘Ja.’

Er wordt gejuicht. Het geluid maakt me duizelig. Ik zie ergens iemand filmen met zijn telefoon en twijfel er geen moment aan dat het binnen een uur overal op internet zal staan en alle kanalen het nieuws morgen zullen brengen.

Mensen komen ons feliciteren – of nou ja, ze feliciteren Zeus – en intussen houdt hij mijn hand stevig vast.

Ik staar naar alle gezichten die in een waas voorbijkomen, een vloedgolf van haat welt in me op. Deze mensen geven niets om mij. Dat weet ik zeker. Ik weet dat al sinds de eerste ontmoeting, sinds het moment dat we deze verheven kringen betraden dankzij de nieuwe positie van mijn moeder. Maar dit is van een heel andere orde. Iedereen kent de geruchten over Zeus. Iedereen. Hij heeft al